

Modetalenten zoeken job

Voor veel creatieve tieners lonkt het idee van een carrière als modeontwerper in Parijs, Milaan of Londen. Je kan niet wachten om collecties te ontwerpen en met je werk Fashion Week te crushen. Maar een carrière in fashion is zo makkelijk nog niet, weten deze afgestudeerden.

Aan je portfolio of inzet ligt het niet, maar toch blijkt het moeilijk om je ambities waar te maken

Vol goede moed begin je aan de mode-academie. Maar voordat je het weet, ben je niet te genieten omdat je al weken loopt te stressen om je eindcollectie af te krijgen. Het geromantiseerde toekomstbeeld als fashiondesigner komt ineens enorm dichtbij. Na jaren bloed, zweet en tranen solliciteer je vol vertrouwen bij prestigieuze modehuizen als Louis Vuitton, Yves Saint Laurent, Maison Martin Margiela of Lanvin. Of misschien begin je zelfs een eigen kledingmerk, zoals Viktor & Rolf of Iris van Herpen, die aan de ArtEZ in Arnhem studeerden en internationaal succes boekten met hun modecollecties.

Aan je ambitie, portfolio of inzet ligt het niet. Toch blijkt het moeilijk om je dromen waar te maken. Waren je ambities überhaupt realistisch en haalbaar? Zo mooi als je dromen zijn, zo weerbarstig is de realiteit. Slechts negentien procent van de afgestudeerden van de bachelor fashion design aan ArtEZ zegt een 'goede aansluiting op de arbeidsmarkt' te ervaren. En dat je vervolgens veel voor een carrière in de modebranche moet opgeven, is óók een feit. We spraken modetalenten over hoe zij hun droombaan vonden (of hoe níét), en wat daarbij hun struggles waren.

'Soms zat ik tot twee uur 's nachts te werken'

Sogand Lotfinia (24) studeerde vorig jaar af in fashion & design aan het Amsterdam Fashion Institute (AMFI). Ze liep tijdens haar studie stage bij Louis Vuitton in Parijs, op de designafdeling voor mannen. Toch heeft ze moeite om een geschikte, betaalde baan te vinden in de modebranche.

“Vijf jaar geleden verhuisde ik van de Iraanse hoofdstad Teheran naar Amsterdam om mijn droom na te jagen en aan het AMFI te studeren. Als kind vond ik het moeilijk om kleren te vinden die ik zelf mooi vond. Zo ontstond mijn ambitie om kleding te ontwerpen die ik wél mooi vond, grap ik altijd. Ik herinner me nog dat ik als kind rustig een boek met mode-illustraties doorbladerde, terwijl mijn ouders me al uren kwijt waren. Op mijn negentiende schreef ik me in voor de beste 25 mode-academies ter wereld. Ik koos uiteindelijk voor het AMFI vanwege het commerciële aspect. Omdat je al tijdens je studie een netwerk opbouwt met studenten die zich in branding specialiseren, dacht ik dat dit de kansen op het vinden van een baan zou vergroten. Zelf koos ik voor de richting fashion & design.

Achteraf vond ik het AMFI vrij schools: we moesten veel gestuurde opdrachten maken in plaats van zelf iets creëren. In het derde of vierde jaar mocht ik uit de AMFI-database een stageplek zoeken. Helaas had het AMFI geen sterke connecties met modehuizen in bijvoorbeeld Parijs. Daarom was ik zelf aan zet om een goede stageplek te vinden. Ik reisde met mijn portfolio onder m'n arm af naar Parijs en ging onaangekondigd langs bij een aantal luxe modehuizen. Mijn studiebegeleider had me dit advies gegeven. Uiteindelijk keek een van de senior designers bij Louis Vuitton kort naar m'n portfolio en zei: 'Ik vind je werk tof en jou charmant, wat mij betreft kun je volgend semester stage komen lopen bij ons.' Dat was vrij surreëel. Ik liep een halfjaar stage bij het designdepartement voor mannen van Louis Vuitton in Parijs.

Mijn huur alleen al was achthonderdvijftig euro per maand. Ik werkte niet van negen tot vijf, maar eerder tot tien uur in de avond. Als stagiair mocht ik nooit eerder weg dan anderen, omdat ze me nodig konden hebben om te assisteren. In de periode kort voor de modeshows sliep eigenlijk niemand – soms zat ik tot twee uur 's nachts te werken. En dat viel nóg mee, want ik hoorde van anderen, die bij andere modemerken werkten, dat ze in die periode soms wel tot zes uur in de ochtend doorgingen. Naast die lange dagen moest ik nog veel meer opgeven om die stage te kunnen doen. Uitgaan deed ik bijvoorbeeld niet meer, want in het weekend was ik veel te moe. En ik had niet de energie om te netwerken. Laat staan het geld: mensen in de mode-industrie ontmoet je niet in een döner tent, maar op plekken als Hotel Costes, waar een cocktail al gauw 25 euro kost. Toen ik mijn stage eenmaal had afgerond, kreeg ik het aanbod om te blijven. Maar ik koos ervoor om eerst m'n studie af te ronden. Eenmaal afgestudeerd realiseerde ik me dat het niet zo simpel was om een baan te vinden. Ik kreeg vaak niet eens een reactie op mijn mails en sollicitatiebrieven. Regelmatig hoorde ik van werkgevers dat ik nog niet genoeg ervaring had – studenten van modescholen in Parijs en Milaan hebben soms wel tot zeven verschillende stages gelopen. Een paar weken geleden werd me een baan bij een modehuis in Parijs aangeboden, maar na drie dagen belden ze me om er een stage van te maken. Ze willen je gewoon voor een goedkoop tarief hebben, en er zijn genoeg mensen die bereid zijn om dat te doen. Helaas kan ik me dat financieel niet permitteren. Weinig mensen uit mijn studiejaar hebben een baan gevonden. Sommigen werken bij commerciële merken als G-Star of Hennes & Mauritz, maar de meesten hebben een baan in de horeca. Ik weet nu: de mode-industrie is complex, een diploma en jaren hard studeren zijn géén garantie. Dat vertellen ze je tijdens de studie ook wel, maar afstuderen is alsnog een realitycheck. Ik wil nu doorstuderen en een master bedrijfskunde doen, zodat ik straks zelf iets kan beginnen.” →

‘Het is doorbijten: je moet bereid zijn om hard te werken en te investeren’

Marijn Rikken (29) uit Groesbeek stroomde vanuit een modeopleiding op het ROC door naar de studie fashion & design aan het AMFI. Ze liep stage bij Alexander Wang in New York. Hierna ging ze aan de slag voor onder andere Viktor & Rolf. Die baan zegde ze na vier jaar op om in Parijs bij modemerken Botter aan de slag te gaan, als Head of Atelier.

“Mijn ouders dachten altijd al dat ik in de mode-industrie zou gaan werken, want ik had als kind al een uitgesproken kledingsmaak. Ze kregen gelijk: op m’n zestiende koos ik voor de mbo-opleiding mode & techniek. Ik leerde veel technische dingen, zoals stikken en patronen maken. Dat smaakte naar meer, dus ging ik naar het hbo om door te studeren. Ik twijfelde tussen ArtEZ en AMFI, maar koos uiteindelijk voor Amsterdam. De studie was pittig, maar daardoor werd ik wel voorbereid op de modebranche, die soms erg hard kan zijn. Je moet goed tegen kritiek kunnen en niets persoonlijk opvatten, weet ik nu. In mijn derde jaar liep ik stage op de textielafdeling van Alexander Wang in New York. Een studiegenoot had daar ook stage gelopen en me aan een contactpersoon geholpen. Ik stuurde mijn cv, portfolio en een motivatiebrief op, waarna ik dezelfde dag nog een reactie kreeg. Een paar uur later had ik een Skype-gesprek en was ik aangenomen.

Ik had in New York absoluut geen heimwee naar Nederland. Ik woonde in Manhattan, tien minuten lopen van Times Square, en had het enorm naar mijn zin. Bovendien mocht ik bij Alexander Wang veel doen en leerde ik in rap tempo. Een van de prints die ik destijds maakte, is zelfs gebruikt voor een collectie. Er zaten natuurlijk wel lange werkdagen bij, vooral in de periode voordat Fashion Week begon, maar in het weekend kon ik

gelukkig mijn eigen ding doen. Een stagevergoeding zat er helaas niet in, in het begin is het vooral investeren. Nadat ik was afgestudeerd, ben ik eerst bij mijn ouders gaan wonen om tot rust te komen. Een paar maanden later kreeg ik de kans om als freelancer mee te helpen met het afronden van een collectie bij Viktor & Rolf. Ik kon daarna gelukkig blijven, omdat een collega stopte en er een positie vrijkwam. Daarna is me een baan en na één jaar zelfs een vast contract aangeboden. Na vier jaar zegde ik mijn baan op om bij Botter in Parijs te werken. Voorheen riep ik altijd dat ik nóóit in Parijs wilde werken, ik kwam er regelmatig voor mijn werk, maar ik wilde deze kans toch niet aan me voorbij laten gaan. Ik moest een heel nieuw sociaal leven opbouwen en moest in het begin wel even wennen aan de Franse cultuur. Nu heb ik het erg naar mijn zin. Het klinkt allemaal heel rooskleurig, maar ik moest hard werken om hier te komen. Als je het wil maken in de modebranche, zul je moeten doorbijten: je moet bereid zijn om hard te werken en te investeren. Veel afgestudeerden willen meteen een topbaan in Parijs, maar helaas gaat dat niet zo makkelijk. Je zal misschien eerst een paar baantjes in Nederland moeten zoeken, maar ook daar kun je veel leren. Beperk jezelf ook niet door alleen op de functie ‘designer’ te solliciteren, er zijn ook andere toffe functies.”

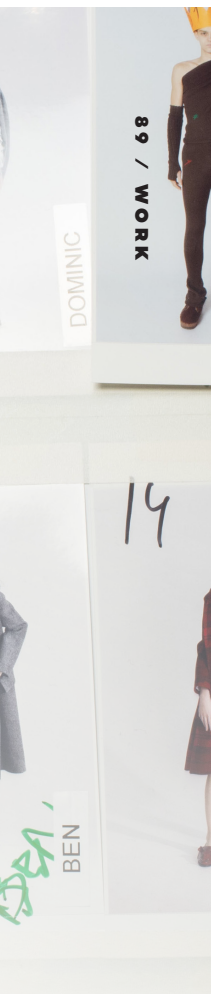
‘Stage lopen mag niet meer, maar ik heb wel te weinig ervaring’

Julot Kok (22) uit Breda studeerde fashion & design aan het AMFI en liep tijdens haar studie een stage bij Raf Simons in Antwerpen. Haar droom is werken bij een highfashionmerk in Parijs, maar op dit moment werkt ze voor beginnende modemerken in Amsterdam, om met een omweg alsnog te komen waar ze wil.

“Ik heb nooit overwogen om iets anders te studeren, want mode was altijd al mijn passie. Ik had als kind een schetsboekje waarin ik mijn designs tekende. Aan de modeacademie in Amsterdam studeren was als tiener écht mijn goal.

Als modestudent had ik een ander leven dan veel andere studenten; ik was bovengemiddeld veel tijd kwijt aan mijn studie. Vooral tijdens het afstuderen zat ik vaak tot laat aan mijn afstudeercollectie te werken. Ik vond de studie uitdagend en leuk, want ik leerde veel over de verschillende aspecten van mode, bijvoorbeeld over marketing en branding. Uiteindelijk koos ik de richting fashion & design en richtte ik me op het ontwerpen van mannenmode, daar ligt mijn passie. Tijdens mijn studie liep ik stage op het designdepartement voor mannen bij Raf Simons. Ik deed mijn best om een stage in het buitenland te vinden en ervaring op te doen bij een merk waar ik naar opkeek. Ik vond het een eer om bij zo’n prestigieus merk te mogen leren en met een getalenteerd team te mogen samenwerken. We werkten met een redelijk klein team aan een collectie. Zelf wil ik geen eigen mode-

label beginnen, maar bij een bestaand merk leren en een betere designer worden. Ik vind het zó tof om met z’n allen een mooie show neer te zetten. Mijn stage bij Raf Simons was erg leerzaam, maar het is enorm hard werken. En voor het geld moet je het zeker niet doen, want de stagevergoeding is niet hoog. Je moet enorm gepassioneerd zijn en veel tijd willen investeren om het te maken in de modebranche, je hele leven eraan willen wijden, eigenlijk. Nu ik afgestudeerd ben, wil ik graag in het buitenland bij luxe modehuizen werken, omdat je in Nederland niet zo veel highfashionmerken hebt. Mode leeft hier toch net iets minder dan in bijvoorbeeld Frankrijk. Hier word je als afgestudeerde aan je lot overgelaten als je in de high fashion wil werken, want de meeste mooie merken zitten nou eenmaal in Parijs, Antwerpen of Milaan. Helaas heb ik nog niet de werkervaring die vereist is om op een functie als junior designer te solliciteren. Tegelijkertijd kan ik niet meer werkervaring opdoen, omdat ik geen stage meer kan lopen. In Nederland kun je helaas niet langer ingeschreven staan bij een onderwijsinstelling, in tegenstelling tot sommige buitenlandse modeacademies. Hierdoor kunnen buitenlandse studenten toffe stages na hun studie wel vaak accepteren. Ik moest een stage in Milaan aan me voorbij laten gaan omdat het simpelweg niet te regelen was. Erg frustrerend, want dit soort stages bieden juist een netwerk en een kans op een baan. Ik ben een keer naar Parijs afgereisd en onaangekondigd met mijn portfolio onder mijn arm bij modehuizen binnengelopen. Ik hoopte zo erg dat iemand me de kans zou bieden om mijn droom waar te maken. Helaas is het haast onmogelijk om een baan te vinden als je net afgestudeerd bent aan een Nederlandse modeacademie. De realiteit is: je zult eerst behoorlijk wat stages moeten lopen voordat je als fashiondesigner aan de slag kunt. Momenteel werk ik als freelancer bij een aantal beginnende merken in Nederland om meer ervaring op te doen. Ik hoop met een omweg alsnog te komen waar ik wil. Ik geloof: als je echt iets wil, kom je er.” →

‘Het is goed om voor meer functies open te staan’

Michiel Steur (24) besloot het anders aan te pakken en studeerde niet aan een hogeschool of universiteit. Hij verhuisde na de middelbare school naar Londen om een Condé Nast-college te volgen. In acht maanden tijd werd hij klaargestoomd voor een carrière in de mode-industrie en behaalde hij een foundation-diploma.

“Ik was als kind al gefascineerd door buitenlandse bladen over interieur en mode, ik bladerde vaak door magazines als ‘Wallpaper’. Een tijd lang heb ik nog gedacht dat ik rechten wilde studeren. Maar in de bovenbouw wist ik het zeker: ik wilde de mode-industrie in. Op mijn vijftiende begon ik een blog, zodat ik kon netwerken met mensen in de Nederlandse modebranche. Ik wist dat ik als jongen uit Peize, een klein dorp in Drenthe, niet snel in contact zou komen met mensen uit de modebranche, dus ging ik regelmatig naar Amsterdam. Door mijn blog werd ik uitgenodigd voor Amsterdam Fashion Week en andere events, en leerde zo al snel veel mensen kennen. Toen ik mijn vwo-diploma haalde, besloot ik om niet te gaan studeren, maar zo snel mogelijk werkervaring op te doen. Ik meldde me op mijn negentiende aan voor een cursus bij uitgeverij Condé Nast en leerde in acht maanden tijd bijna alle facetten van de modebranche kennen, zoals modejournalistiek, branding en historie. Het was vrij intensief en aan het

einde van de cursus moest ik een eindproject inleveren. Ik schreef een plan om het mannenblad ‘GQ’ in Nederland te introduceren, met een voorbeeldeditie en een businessplan. Londen was erg duur en het was zeker niet makkelijk, maar ik zag het als een investering in m’n toekomst. Ik wilde zo veel mogelijk uit mijn tijd daar halen en besloot tijdens mijn cursus ook een maand stage te lopen bij het ‘GQ’-*fashion features*-team. Ook hield ik mijn blog aan. Na mijn stage, ik was toen twintig, kreeg ik de kans om te solliciteren op een functie in het commerciële team van ‘GQ’, waar ik me met branding zou bezighouden. Ik ben nooit meer weggegaan uit Londen, en sinds vorig jaar werk ik voor ‘Vogue’ als Head of Special Projects. Ik houd me nu bezig met sponsoren, branded events, speciale samenwerkingen en ben verantwoordelijk voor de uitvoering en productie van alle speciale projecten. Daarnaast focus ik me op de relatie met Italiaanse modemerken. Ik denk dat je zeker een baan kunt vinden als je bereid bent hard te werken, maar ‘hard werken’ betekent voor iedereen iets anders, heb ik gemerkt. Bovendien willen veel mensen alleen in een specifieke tak van de mode-industrie werken, maar er is zo veel meer dan modejournalistiek of design. Ik dacht eerst ook dat ik modejournalist wilde worden, maar de baan die ik nu heb, bestond destijds niet eens. Het is goed om voor meer functies open te staan en je te verdiepen in de verschillende kanten van de industrie. Het heeft zeker geholpen dat ik de visie van mijn leidinggevende bij ‘GQ’ deelde – zij is nu ook mijn leidinggevende bij ‘Vogue’. Geld hoeft geen struggle te zijn, een privé-school of dure studie garandeert niets. Plus: je kunt tegenwoordig met behulp van internet veel gratis doen, zoals een blog beginnen of digitaal netwerken. Probeer zo jong mogelijk een cv op te bouwen, ook als dat betekent dat je gratis werk moet doen. Netwerken is de ultieme tip. Maar uiteindelijk, hoe cliché dit ook klinkt, kom je er wel als je in jezelf gelooft.”